

Виходить въ Львовъ що Середы
Суботы (кромъ рускихъ святы) о
дні годинѣ по полудни. Литер. додатокъ „Бібліотека наїзданамъ повѣстій”
виходить по 2 печат. аркушівъ кожного
10-го въ посилѣ для кожного члена.
Редакція, адміністрація і експедиція підл. Ч. 8 улица Академіка.
Всі знати, посыпки і рекламації
можуть перевозити підл. адресою:
адміністрації „Дѣло”
Ч. 8 улица Академіка.
Рукописи не збергаються тільки на
попереднє заслання.
Неодиноке число складть 10 кр. а. в.

Дѣло

ЗАПРОСИНИ ДО ПРЕДПЛАТИ

„Дѣла” и „Бібліотека наїзданамъ повѣстій”
на роць 1882.

Съ новымъ рокомъ 1882 буде „Дѣло”
виходить въ значно більшому
форматѣ безъ подвигшенія пред-
платы.

Літературний додатокъ „Бібліотека наїзданитихъ повѣстій” буде
виходити въ той самий форматѣ въ по-
той самій предплатній цінѣ, якъ і доси.

Ціни і условія предплати умноженії
повыше при заголовку.

Предплата вріяється ко-
жого часу.

Невіступаючі предплатники „Біблі. Повѣ-
стій” добають початокъ повѣсти „Любовь
убогого молодця” даромъ, а перший томъ
повѣсти „Стефанъ Лаврентій” (13 аркушівъ)
за доплатою лише 1 кр. а. в.

Безпамятній....

Заявленіе громади Гнилички, що она
переходить на православіе, виквало въ
цій галицко-польській працѣ незвичай-
ний взіръ. Въ огністыхъ вступнихъ
етатахъ сипляться громы и тучи на гр-
кат. львівську консисторію, на намѣстника
гр. Потоцкого, на Вір. о. Малиновскаго,
Качаду, Наумовича, на вислану
комісію духовну, на товариство ім.
Бачковскаго, — словомъ на всѣхъ и всі,
що лише може придумати и оклеветати
хоровита фантазія галицко-польськихъ
дневникарівъ. А коли доси пакликувано:
„Polizei, Polizei!” — то тепер вже кли-
чуть за цѣлыми подкаміи войска и жандармівъ,
щобъ „добровольно” отклюнити
громаду Гнилички вѣтъ замѣреного пере-
ходу на православіе.

Признаємося, що не малисько за-
веру забирати голосу въ спрят замѣ-
реного переходу громады Гнилички на
православіе. Придержуємо засады, не
мішатися въ питанія и споры релігійні
и вѣроисповѣдній, тымъ більше, що ру-
сій народъ наїйтъ въ Австрії подвіле-
ний на три вѣроисповѣданія (греко-като-
ліцькі, греко-восточне (православні), рим-
ско-католіцькі), що отже народна полі-
тика руска, если має бути спільнимъ
важливъ всѣхъ Русинівъ — цѣлого
руського народа, мусить числитися съ
такимъ факторомъ и абстрагувати вѣтъ вѣро-
исповѣдніхъ, взглідно обрядовихъ ро-
жниць. Самі поступки громады Гнилички
представляють доси виключно лише яко
живу вѣроисповѣданію и на тепер не
важко найменшою причини видѣти въ
той якъ небудь обявъ політичній. Тому не можемо розуміти, дялчого Русь
и вѣтъ Австрія наїдабы тымъ поступкомъ
общіє непоконитися, якъ якою небудь
чиною змѣною вѣроисповѣданія черезъ
ще другу громаду, якъ пр. переходомъ
православніхъ на католицизмъ, католи-
цькъ на лютеранізмъ, греко-уніатовъ на
уніатовъ, якъ свого часу переходомъ
польського кінада Я., бувшого професо-
ромъ вѣтъ львів. унів. на лютеранізмъ,
або найпопѣйшимъ завізньемъ прото-
стянского товариства Gustav-Adolf вѣ-
траковъ и т. д. А хочъ такій перемінъ
можеть фактично що року, то тымъ же
часомъ або політика вѣтъ загалъ, або дер-
жавно-політична властъ въ особливості
не має найменшої причини до якої не
було интересій въ такихъ справахъ.
Тутъ лише интересована сама дотичаща
частъ церкви и си речю рѣшати и
згадати такі справы. И мы твердо увѣ-

рюємъ, що въ тоймъ случаю наша гр-
кат. властъ духовна, такъ старанна о цѣ-
лості и ненарушеність своєї паству,
булабы сама собѣ дала раду.

Коли однакожъ польські дневники
роблять зъ сего случаю страшній
випадокъ політичної ваги” („Czas”),
„дѣло великанської агітації москальо-
польської затруваючої іншій рускій па-
роль” (Dziennik pol.), „объявъ пропа-
ганды підкопуючої бѣть австрійської держ-
ави” (Gazeta пагод.), коли зъ причини
сего случаю всѣ галицко-польські дневники
клеветами и підлами посуджуваннями
обкідають не лише нашихъ найбільше
заслуженіхъ мужівъ, але и о цѣлобі
народѣ, замешкальмъ въ Австрії, отзыва-
ються якъ о якій шайцѣ сприсяженыхъ
ворохобниківъ противъ цѣлості австрій-
ської держави, — то намъ гдѣ дальше
мовчати. Щобъ хотіть трохи опамятали
безпамятно загорѣлыхъ псевдосторожжя,
вѣрності и лояльності, мы пригадуємо
имъ фактъ зъ минувшого року, збувшій
ся въ чисто-польськихъ громадахъ: Ко-
билини и Ленка, где обѣ мазурскій громады
вислали петицію до російського
цара о інтервенцію въ спраївъ сервитут-
твъ. Коли не годилося польській дневни-
камъ зъ сего факту, безперечно полі-
тичного характеру, пішиши на цѣлій
польський народъ пітина антидержавныхъ
замисловъ и стремленъ, то якимже право-
мъ задя пеполітичного а чисто вѣро-
исповѣдного обяву въ Гниличкахъ ки-
даєши пітино антидержавної ворохоби въ
всѣхъ Русинівъ, на цѣлій рускій на-
родъ? Коли польські дневники пітинують
православіе „als ein staatsgefahrliches
Religionsbekenntnis”, то мусимо имъ
пригадати, що въ Австрії жіе надъ
200.000 православніхъ Русинівъ, не
згадуючи вже про іншій народності
православного вѣроисповѣданія, пригадаємо
даліше, що після конституції у насъ
нема одної виключно пануючої вѣри
державної, и що православіе після
существуючихъ законівъ єсть такъ само
законно узnanymъ вѣроисповѣданьемъ,
якъ всѣ другій вѣроисповѣданія, що оно
має рівне право на пошанованье, сво-
бодне существование и праву оборону,
якъ и всѣ другій законно узnanymъ вѣро-
исповѣданія, що отже не годится піти-
вати его якъ вѣроисповѣдань загрожуюче
цѣлості держави, якъ се робить Gaz.
Nag. и Dr. pol., або ображати публично
се вѣроисповѣдань, якъ се робить
„Czas”, называючи православіе „gala ja-
trzadę się, ktorą należy zalepić plastrem”.
Мы совсѣмъ далекій вѣтъ того, ставати въ
оборонѣ православія, указуємо лише на
те сожалій достойне почитанье поня-
тій у польськихъ дневниківъ, котрій въ
своїй ненависті забувають на самій най-
елементарній основы конституціона-
лизму и релігійної толеранції, хоть че-
резъ поїдь при добрій нагодѣ готовъ
звінъ величаться передъ цѣлымъ світомъ,
що они одні въ цѣлій Европѣ вступа-
ють за релігійною толеранцію!

Якъ небудь не заохочуємо никого
до змѣни свого вѣроисповѣданія и сов-
сѣмъ не радо глядимо на витяганье ре-
лігійнихъ спорівъ, котрій можуть наст-
ти лише ослабити и розъединити, то всіжъ
таки мусимо пригадати польській днев-
никамъ, що переходъ зъ одного вѣро-
исповѣданія на друге не єсть піакимъ здо-
чинствомъ, заслугуючимъ на кару отъ
свѣтской власти, а що противно, законъ
з 25 май 1868 Ч. 49 В. з. д. о сво-

бодній перехідѣ вѣроисповѣданія має
півну силу права. Для того, скоро на-
вѣть самі польські газети не подали ні-
якого факту якої то антидержавної агі-
тації, не видимо найменшої законної
підстави, для чого політична властъ ма-
лабы тутъ виїшуватися, а тутъ більше
що, якъ сего жадають польські дневники,
чи військомъ чи жандармами вимушувати
бѣть селянъ якъ небудь релігійній и вѣро-
исповѣдній манифестації. „Gazeta паг.”
напинулась при той нагодѣ въ властиво
собѣ затѣстю и безтактностю на
Вір. о. Малиновскаго, котрого хоче зро-
бити отвѣчальнимъ за поступокъ громады
въ Гниличкахъ. Якъ небудь такъ много
заслужений и въ неустаючихъ трудахъ
около добра гр.-кат. обряду и львівської
архієпархії посвяченій мужъ нашої цер-
кви совсѣмъ не потребує оборони, осо-
бливо супротивъ такъ підъ взглядомъ
правдолюбія загально здискредитованої
Gaz. паг., то все жъ таки мусимо спро-
стувати гдеякі ложній фактъ поданий Gaz.
пагодов-ю. Коли Gaz. паг. узнала от-
повѣднимъ пригадати справу замѣрюва-
ного даваєши переходу громады Старого
Села на лютеранізмъ, и за то хоче вини-
ти Вір. о. Малиновскаго, то повинна була
памятали, що виною сего бувъ власне лю-
бимецъ Gaz. паг. ks. B., и що только
черезъ труды и заходы Вір. о. Мали-
новскаго безъ „interwencyi wojska i зап-
даткѡвъ” громада лишилася при своїмъ
давнімъ вѣроисповѣданію. Тожъ само треба
сказати и про Щирець, где „буити”
повсталі виключно зъ вини любиць
и кореспондентъ Gaz. паг.-ю. „Czas” зъ
своїхъ сторонахъ обвиняє зновъ Вір. о. На-
умовича, що біль стався виною поступку
Гниличкої громади черезъ то, що —
horribile dictu — дававъ селянамъ гро-
ші на выкупъ землі зъ жидовськихъ дов-
гобъ! Се, що въ очахъ кожного честно-
го и для народу прихильного чоловіка
повиннобы уважатися великою заслугою,
що повинно ставитися якъ прикладъ для
цѣли галицкої інтелігенції въ підмозѣ
народу зъ економичної нужди, — се не
сороються „Czas” почитати яко вину
— въ „шизматицкій пропагандѣ”! Справа-
вдѣ такій доказування „ антидержавної агі-
тації Русинівъ” дають найлучший доказъ
клеветливості польськихъ азарівъ. Не
дивуємося, що галицко-польські дневники
въ своїй безпамятності посуватися ажъ
до такого погрѣшнія противъ здорового
розуму, логики и правди, але сумно,
що въ цѣлій Галичинѣ нема ни одного
польського дневника, котрій бы руково-
дився правдою и справедливостю супро-
тивъ Русинівъ, а ще сумніє, що
галицко-польська публіка любується такими
безпамятними клеветами неправдолюбивого
дневникарства.

Реформа народнихъ школъ.

„Non scholas sed vitae”.
(Конек.)

XVII-е питанье. *Іхніхъ средство на-
лежить ужити, щобъ старша молодь въ
новихъ порахъ року не перериваючи науки
іхніхъ, могла бути поміжною родичамъ
зъ іхніхъ господарськихъ заняніяхъ?*

Се питанье вижеси тѣсно зъ VI-имъ
питаньемъ, обговоренимъ въ 72 и 73 Ч.
„Дѣла”, а вѣтъ рѣшена яко буде залежати,
чи школа буде відновлена умовимъ
жити тихъ першти народу, ко-
тори до неї посыдають своїхъ

Предплата на „Дѣло” становить:
на цѣлій рокъ . . . 8 зл.
на півъ року . . . 4 зл.
на четверть року . . . 2 зл.
за дод. „Бібліотека”: на самі додатки:
на цѣлій рокъ 12 зл. на півъ рокъ 6 зл.
на четверть року 3 зл. на четверть року 1.25
Предплату належить пересыпти
франко (найлучше поштовимъ пер-
евозомъ) до: Адміністрації час. „Дѣло”.
Оголошення приймаються по цій
6 кр. а. в. бѣдь однією строчкою печаткою.
Рекламації неопечатаній вільно
бѣти порта.

дѣтій. Отже въ Ч. 72 вѣститься вже
въ частії відповѣдь на то питанье. Тамъ
указується на те, що школа мусить у-
важати, що помочь дѣтій, особливо стар-
шихъ, въ занятіяхъ господарськихъ єсть
конечною; дялого школа повинна такъ
уладитися, щобъ чась науки не спинавъ
дѣтій въ тихъ роботахъ польськихъ и до-
машніхъ. Въ часѣ отже горячихъ
роботъ веснянихъ и осінніхъ треба
бѣти бѣдь 3-го року науки шк. въ-
полнити въ школы зовсімъ, а въ таку
пору, где вже роботы меншіе нагді, тамъ
зарадибъ потреби подѣльності науки,
при котрій дѣти старшіи моглибъ бути
ранками свободній бѣти школы.

Часть сей відповолу бѣти властивої на-
уки шк., якій дѣти проводуть при роботахъ
господарськихъ, не буде и не повиненъ
бути для нихъ стражений, а може стати
другою, практичною школою. По поворот-
нѣ дѣтій до школы бѣти роботъ, повиненъ
учитель ихъ вѣдомості, набутій практи-
чно, доповнити и розширить, якъ то сказа-
но въ Ч. 72., а особливо въ 5 и 6-тому
роцѣ повинна наука школи прибрести
практичній напрямъ и творити переходъ
до науки доповнюючої, якъ то ми
виказали въ Ч. 71, обговорюючи IV-е пы-
танье. Меншіе більше на то само, хоч
лишь двома-трема словами указуєть
„Czas”-въ авторъ „Dodat-ку до „Uwag nad
kwestyonam”.

Авторъ же „Uwag nad kwestyonam”
радить въ 166. Ч. „Czas”-у, щобъ
дѣти, котрій викажутся достаточною
потою въ наука, рахунківъ, писанія и
релігії, могли бути виключено възваленії
отъ щоденnoї школи по скончаню 5-го
року науки, а переведеній до школи до-
попнюючої, що було бъ можливе задя
того, що після плану нового для школи
одно- и двокласовихъ малабъ наукъ такъ
вѣтвуватися, щобъ предметъ сїжїй для
дѣтій 5-го року бувъ трактоварній робі-
чною ико повтореніе рѣчи для дѣтій
6-го року (котрій съ дѣтіми 5-го року
творить одну групу). Селибъ прінятіи
за радо „Czas”-у достаточну поту
яко відстану възваленії, то треба въсіхъ
вѣтвюти, а родичъ старалибъ зачахау,
щобъ ихъ дѣти подстакали достаточній
ноты, а се могло бъ довести до робжихъ
надуживань. Лучше було въ такому вже
случаю възвалити бѣльчихъ учени-
ківъ; се будобъ отже въ частії захочото
до науки, а надуживанія не случалибъ ся,
або бѣдай рѣдко.

XVIII и XIX питанье квістіонара
относится до організації школъ, въздво-
хівъ и семінарій учительськихъ, дялого
въ огляду на велику досяглість самого
предмету, посвятиво тому въ слідуючої
рочнику „Дѣла” особий статії.

видѣли, съ верпой половины XIII ст., с. 4, съ упадкомъ Византіи, занятой кре-
стоносцами, почавъ обѣльшатися впливъ
латинскаго заходу на полуднено-вѣходную
Русь, притикающу до Угрбъ и Полякбъ.
Могущество римскихъ папъ и ихъ цер-
ковный впливъ на спраны Европы; осо-
бливоже рождающе королевскихъ вѣ-
нчаніи, ввернуло на нихъ увагу галицкого
князя Данила Романовича, котрый нахо-
дившися вже изъ родинной земли съ королев-
скими дипломами Угорь и Польши.

Данило, оглядуючись за союзниками противъ Татаръ, выехалъ своего архепископа Петра изъ собора до Лугдуна (1245), где находился и византійскій императоръ Балдуинъ, который также тщавъ помочи противъ неѣрвныхъ. Тутъ Петро склонился принести верховнѣсть нашъ римскаго и просилъ помочи противъ врага всего христіанства. Онъ першій далъ заходній Европѣ подробнѣй вѣсти о Татарамъ.

Тут почалися переговоры. Переписка начата съ 1246 р. между римскою станицею и галицкимъ княземъ Даниломъ, въ которой разъ частійшо и подробно скончилась цѣла подолъ вѣка до 1260, искъ пѣдомо, не пришло до крестового ополченія заднія незгоды христіянськихъ державъ.

Покорение Данило жало града
рольярило Татарь. Ты головий виновни-

Князь Данило, подобно тому, искъ и
швантайской императоры, видѣвши необ-
ходимость помочи захѣдной Европы про-
тивъ Татаръ, готовъ бути узнати верхо-
ну власть римского первосвященика, та-
коже и подъ условиемъ той помочи, але-
школи не бути бѣль въ станѣ, безъ при-
воленія руского духовенства и вельможъ,
представляти греко-словенскому обрядомъ
и интересамъ политики, на что тѣи не при-
водили. Правда, князь Данило, буши
и молодыхъ лѣтъ на королевскихъ дво-
рахъ Угоръ и Польши, бути въ неперене-
мимыхъ вносинахъ съ захѣдными дер-
жавами, котрѣй держалися римской системѣ

Се сталося при смерти папы Иннокентія IV 1254 р., бо наслѣдникъ сего папа Александръ IV 1255 р. вже поаволавъ литовскому королеви Миндовгу воювати руске королевство, докориє Данила за вѣроломство и невѣдимѣсть римскому папѣ, цаївше его, щобы бѣгъ зновъ подчиниця римскому престолови; иъ противнѣмъ слухаю грозить королеви духовныи и мирскими карами.

Въ справѣ наказанія Данила були рѣвночасно выданій папскій приказъ до оломоуцкаго и другихъ епископдъвъ, а также понуками и войсками при-

Сей царя освободить теперь руски
мѣлъ отъ грабежицъ крестоносцѣвъ и
другихъ духовныхъ лицъ, которымъ было
въльно пустошити землѣ шизматицкихъ
ародитъ.

Пана надѣлиши Данила и руску црковь гдѣкими правами и льготами, аймас князя Данила подъ покровительство св. Петра и римскаго первосвященника, поручая прускому архиепископови папскому легату привести князя Данила, духовенство и рускихъ вельможъ сполученія съ римскою церквою.

Але Данило, на дармо ожидаючи
мочи въ заходу, вдаєсѧ ть боязни передъ
тарскою местью а може и зади вну-
шьшиго недоволеня, почагъ прикоро-
нити свои вношени съ Римомъ, а при-
аному легатови, що говоривъ ему:
Пріамъ ибнєцъ королевства,^а отповѣти:

только основателемъ рускихъ городъ Холма, Лычнова, Стоцка... икъ также
изменитыхъ кам'инныхъ святынь и по-
вѣй вѣроятности можна заключити, що
князь Данило бувъ основателемъ церкви
св. Пантелеимона близъ города Галича,
которыю исторію авторъ описує.

Стеф. Качала.

ОТКРЫТЕ ПИСЬМО

до Высокой ч. к. краевои Рады школьной
во Львовь.

Въ роць 1879 обнявъ п. Янъ Яроц-
кій посаду учителя тутешней школы. Рече-
ный учитель такъ черезъ залишенье обопіз-
нокъ учительскихъ лягъ еще больше черезъ
соблазняюче понедѣнье довѣръ въ короткій
часѣ до того, что тутешна громада вже дnia
18 и 26 листопада 1879 подала до Рады шк.
окружной противъ нему жалобу. Въ тыхъ
жалобахъ закидала можи иными громада
учителеви піанітство, занедбанье школьнай
науки, збиткованье надъ дѣтьми, церекун-
ство, такожъ, что учитель бѣть дѣтій на
книжки грошѣ позабирають и ани книжокъ

Скорому примирению князя Данила
имечки престоломъ подвигали не
лько сусѣдній королѣвскій дворы Угорь
Польши, але до сего приличалось тѣ-
желѣ грома побѣгравъ въ вѣкъ
не покупиць винъ грощій не вернуць.
Рада шк. окружна прислала подписаному
ико начальниковъ мѣщевою Рады шк. обѣ
выше речеї жалобы до изслѣдованія и спра-
возданія.

При изслѣдованию сей справы громада поперла каждый свой закидъ члененными сѣдками, пашъ учитель противъ не мѣнь на свою оборону ничего сказать, лишь воего выпиралъ и коли на остановъ при протоколѣ запытано его, чи бѣль згодится на то, щобы ему сѣдкѣю до конференціи прикинать, бѣль отпоказъ, що не годится, черезъ що разумѣбъ, самъ себе осудивъ. Списане протоколарне доходженіе якъ и справозданіе бѣославъ подписаный Рады шк. окружной д. 30 марта 1880 до Ч. 26, а тутешна громада жде до нынѣшнаго для резолюціи на своя названія реченій жалобы. По тѣй спрѣй п. Яроцкій бувъ трохи нѣбы притихъ, але въ короткомъ часѣ, видѣвши, що ему за тое ани волость въ головы не спасть, начавъ свое давнійше житье еще съ большими выбрикомъ, бо вже не лише, що напинавши, але пакть въ часѣ годинъ школьніхъ дѣтей школьній до корчмы за горбкою то за тутоюномъ посыпалъ, улившись дѣти бѣгъ, и книжки грошій въ дальше отъ дѣтій браясь, книжонъ не дававъ, до церкви николи не пакть въ найбѣльшій свята якъ п. пр. пѣдь Рождества або Воскресенія Господня, чи тѣ послѣ старого чи нового отпля ани сами ани съ дѣтими не приходили (якъ и до теперъ николи не ходить) и школу разумѣбъ занедбуванъ и пр. Коли сего исего вже много было, тогды подписаный донѣсъ тѣмъ всѣмъ съ обовязку до Рады шк. окружной д. 2 цвѣтня 1881 Ч. 28 съ тою увагою, що Рада шк. мѣощевца не буде постаний родичевъ не посылаючихъ своихъ дѣтей точно до школы, на кару засужувати а именно до такои школы, въ котрой и виний дѣти не учатся але исуются, а и перши всѣ закиды противъ п. учителемъ доказами просивъ подписаный въ заключенію, щобы Рада шк. окружна по сконстатованію реченыхъ закидовъ тутешни школы и громаду отъ теперѣшнаго учителя освободила. Понеже Рада шк. окружна на все менѣй никаки отповѣди не давала, проподавъ я. д. 11 серпня 1881 Ч. 36 до Рады шк. окружной членъ просилъ о скорѣ решенье сей справы. На той членъ одержалъ єсть Рады шк. окружной отповѣдъ д. жовтня 1881 Ч. 830, що Рада шк. окружна донесеніе тутешної Рады шк. м. зъ днѧ цвѣтня 1881 Ч. 28 бѣослава до Высокой Рады школьній краевоз дотычно же закидъ що учитель есть безъ всякого вѣронисовданія, захадала Рада шк. окружна єсть менѣйшихъ подробностій, котрой мене до то

закида упомянутое. Се не зробило ж
някої труднощі, бо докази въ той взг
дѣ буть нагромадженій ажъ надъ мѣру, и
себяча, а то вже дни 10 жовтня 1881
43 отповѣть на те пытанье слѣдующими
казами: 1) що п. И. Яроцкій никола, навѣ
въ найбльшій свята чи то посля Юліан
ского чи Григоріанського мѣсяцесловіа,
церквѣ не являюся и въ загалѣ дотепе
ніякимъ дѣломъ не заманифестованою,
має яку вѣру въ Бога; 2) що той же п.
Я. свою передъ трема мѣсяцями народжев
дитину дотеперь (с. е. до 10 жовтня 1881)
еще не окрестивъ.

Понеже и тая послѣдна донись мол
окр. Рада школьн. доси безъ отновѣди оо
сѧ, понеже дальше окр. Рада школъ. дн
жювтня 1881 Ч. 830 мѣсцей Радѣ шк.
явила, що донесеніе тутешніи Рады шк.
2 цвѣтня 1881 Ч. 28 Высокой ц. к. кр
вой Радѣ школьнѣй предложеле збогтало,
Высока кр. Рада школьнна доси въ той си
вѣ и чого не заридила и жадної бг
вѣди не дала, а соблазниче поведенье
Яна Яроцкаго не только не устас, але с
дальше розвивася, притое осмѣялъся ибд
санный симъ открытыи письмомъ проси
Высоку ц. к. красву Раду шк.
иу, щобы тую такъ некучу спра
такъ довго протягну и занедѣ
иу, якъ найкорще рѣшити з
дилъ. Вирочимъ треба замѣтити, що
тешна школа задля высше наведеныхъ и
чинъ вже лише *de nomine*, существує,
люде познавши таке поведенье и Яна Яро
цкаго не хотять и не могутъ своихъ дѣ
до школы съ такими учительемъ посыла
що теперъ вже дойшло навѣть до того,
учитель и Янъ Яроцкій пересиджуючи
коршмъ заводить тамъ сварки съ людьми
довѣри тымъ до того, що его мужики
коршмъ по лици блють, якъ се зробивъ
давно Василь Демчукъ, вызваний до го
Я. Яроцкимъ его рѣзкимъ разговоромъ
корчмъ, — що отже уоученіе учителя
Яроцкого зъ тутешніи школы есть необ
хідимымъ такъ для добра и новаги сам
школы, якъ и для добра загальнїи про
цы и спокою цѣлон громады.

Въ Залуціцахъ, 21 с. ст. грудня 18

М. Долиницкій,
предсѣдатель мѣсц. ради шк. въ Зазул-
пахъ пос. Залѣщицкого.

ПЕРЕГЛЯДЬ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія

(Конференції министерств.) Від першихъ дніхъ сеансъ отувалась въ Віднѣ конференція: австрійского кабінету подъ проводомъ гр. Кальмана и венеціанськихъ (австрійськихъ и угорськихъ) міністрівъ, а засідалися тій конференції 5 х. сеансъ. Ради міністерської підъ проводомъ самого імператора не було. Для 6 сеанса конференція відкрився угорський міністеръ президентъ Тисса із гр. Кальманомъ въ полуночі була на засіданнѣ у цесаря. Не полуночі тогоже дня відъїхали міністри Тисса і Бедековичъ до Пешту, а міністеръ скіпру Санду з'явився до недалекої для переговорів въ спротивницькому міністерству фінансівъ. Далі реформи сподатковані спиритує. Для зносить віденській і пештеській діловимъ, межъ іншими предметами конференції будуть на порядку днішньої справи: дальматинська, сока, герцоговинська і справа вибору сербського митрополита въ Карабаці. Що всправа дальматинська і герцоговинська, то въ конференціяхъ венеціанськихъ міністрівъ рѣшено, щобъ поборъ до війни въ цілому Дальмациї въ окупованихъ краяхъ престести безусловно въ тихъ чинахъ, що держава нової сили повагу законівъ. Шобъ придушити бути Кравошіанъ, венеціанські міністри рѣшили предпринять такій військовий мѣръ, котрій привернули і запоручили на будуще спокой въ горонкъ складахъ полуничової Дальмациї і дали гарантії, що повага монархії на полуничі въ візіті буде захована. Войскові мѣри не можуть бути предпринятій на великий розмѣръ, бо того не надається вже самъ територія полуничової Дальмациї, але щобъ войско могло зрушити і успішнѣйше оперованії противъ зупанцівъ, рѣшено вислати частъ опору чин армії де Герцоговини, щобъ наслуху потребы войска і зъ тої сторони потрібно протиць Кравошіану виступити. Кошти операцій не будуть посланія правительства великії, і для того правительства (австрійське і угорське) беруть на себе отвітальність за видатки і засоби, що будуть жадати надзвичайного кредиту на парламентські. Намѣстникъ Дальмациї Івановичъ, котрый досішъ чась пробувавъ въ Вѣднѣ, одержавъ вѣдомство правителю відрукції і 7 х. сеанса відъїхав до Дальмациї. Въ Вѣднѣ такоже рѣшилась справа вибору сербського митрополита. Въ Карабаці якъ звітно, соборъ церковный вибрали митрополитомъ Станковича Серба народженого. Угорське правительство, котре бажало, що соборъ вибралъ митрополитомъ наследника теперішнього завѣдателя митрополії Ангеліча предложило цесареві не потвердити той вибіръ. При другому виборѣ вибрали соборъ Живковича, Хорватъ національного. Правительство угорське рівноожъ тихъ виборівъ не звідволилось, а конче хотіть вибрати митрополитомъ Ангеліча. На відомо що, і цесарь теперій рѣшивши співажу; імперія не потвердить і сего вибору і хотіть мабуть зостане въ адміністрації Ангеліча. Вибіръ митрополита сербського має важного значення політичного і цього Мадіре такъ заявлято опираються на собору.

(Повстанцы в Краицких.) Их же и
вже последнего разу писали, австро-
войска из полудений Дальмаци не засту-
паютъ зачально противъ повстанцевъ краи-
цкихъ, але кордонъ окружилъ
всѣхъ сторбнъ повстаншу область, подъ
повстанцѣвъ голодомъ приводитъ до ложнаго
оружія. Мы же выказали свое сожалѣ-
ніе въ усѣйшности такого кордона. Дальше же
сказали, что до военномъ акции можна искать
самихъ войсками а повстанцами мусыгъ при-
ти, — пытанье лишь, коли съ акцией засту-
пить. Въ послѣдніхъ дняхъ сирата краи-
цкія поступила о прекращеніи
наслѣдство министерствъ конференціи
инструкцій данныхъ намѣткоза ген. Іосифа
новичева и скрѣпленія оперующего введенія
дальматинского новыми фѣдѣрами. И такъ
въ найденоѣшомъ часѣ достали нахъ изъ
рушили 67 полкъ пѣхоты до Рагузы, 36-и
баталіонъ стрѣльцовъ до Катара. Загадочное
число войскъ, которое може въ двойѣ хвалы
выступити до акции, выноситъ 15 баталіонъ
и 3—4 горскѣ батареи, разомъ около 7000 людій. Акция воеванъ раз-
ропочатись на веснѣ, если ген. Іосиф
нович не удастся черезъ зиму переговорахъ

Зъ рожныхъ оторънъ разбѣрѣтъ, чо
ранпорта и выясненія, данія замѣтности
Дальмациіи ген. Іонамовичемъ и полкови-
комъ Гемеленъ двотр. угорокъ резиде-
пбыту въ Цетинії подчасъ недавнаго изъ
що правительство чорногорское правительство,
не думалъ помагати повстанцамъ приходив-
шимъ.

(Въ наследство царя
трестенской депутации) зложилъ
л. обичи мандатъ посольскій кружокъ
окій посолъ Ташль. (Передъ имъ зас-

